

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥ ਕੇਉ ਹਰਿ ਸਮਾਨਿ ਨਹੀ ਰਾਜਾ ॥ ਏ ਭੂਪਤਿ ਸਭ ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੇ ਝੂਠੇ ਕਰਤ
ਦਿਵਾਜਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ਹੋਇ ਸੋਇ ਕਤ ਡੋਲੈ ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਪਰ ਛਾਜਾ ॥ ਹਾਥੁ
ਪਸਾਰਿ ਸਕੈ ਕੇ ਜਨ ਕਉ ਬੋਲਿ ਸਕੈ ਨ ਅੰਦਾਜਾ ॥੧॥ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਮੂੜ ਮਨ ਮੇਰੇ ਬਾਜੇ
ਅਨਹਦ ਬਾਜਾ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕੇ ਧੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਿਵਾਜਾ ॥੨॥੫॥ {ਪੰਨਾ 856}

ਪਦਅਰਥ:- ਕੇਉ—ਕੋਈ ਜੀਵ ਭੀ। ਸਮਾਨਿ —ਬਰਾਬਰ, ਵਰਗਾ। ਏ ਭੂਪਤਿ —ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦੇ
ਰਾਜੇ। ਦਿਵਸ —ਦਿਨ। ਝੂਠੇ —ਜੇ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਦਿਵਾਜਾ —ਦਿਖਲਾਵੇ।1।
ਰਹਾਉ।

ਜਨੁ—ਦਾਸ, ਭਗਤ। ਕਤ —ਕਿਉਂ? ਕਤ ਡੋਲੈ —(ਇਹਨਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਅੱਗੇ) ਨਹੀਂ
ਡੋਲਦਾ। ਪਰ—ਵਿਚ। ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਪਰ —ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ , ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ। ਛਾਜਾ —
ਪ੍ਰਭਾਵ ਛਾਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ , ਵਡਿਆਈ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੇ —ਕੌਣ? ਜਨ ਕਉ—ਭਗਤ ਵਲ।
ਪਸਾਰਿ ਸਕੈ—ਖਿਲਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਾਜਾ—(ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ) ਅਨੁਮਾਨ।1।

ਅਚੇਤ ਮਨ—ਹੇ ਗ਼ਾਫ਼ਲ ਮਨ! ਬਾਜੇ—ਵੱਜ ਪੈਣ। ਅਨਹਦ ਬਾਜਾ—ਇੱਕ-ਰਸ (ਅਨੰਦ ਦੇ) ਵਾਜੇ।
ਕਹਿ—ਕਹੇ, ਆਖਦਾ ਹੈ। ਭ੍ਰਮੁ —ਭਟਕਣਾ। ਸੰਸਾ—ਸਹਿਮ। ਚੂਕੇ—ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਵਾਜਾ —
ਨਿਵਾਜਦਾ ਹੈ, ਮਾਣ ਦੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਲਦਾ ਹੈ।2।

ਅਰਥ:- (ਹੇ ਭਾਈ!) ਜਗਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ
ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਰਾਜੇ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ , (ਇਹ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਰਾਜ-ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ) ਝੂਠੇ
ਵਿਖਾਵੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।1। ਰਹਾਉ।

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ (ਇਹਨਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ)
ਘਾਬਰਦਾ ਨਹੀਂ, (ਕਿਉਂਕਿ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ) ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਛਾਇਆ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ। ਹੱਥ ਚੁੱਕਣਾ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਿਹਾ, ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਉੱਚਾ ਬੋਲ ਭੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।1।

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗ਼ਾਫ਼ਲ ਮਨ ! ਤੂੰ ਭੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਿਮਰ , (ਤਾਂ ਜੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤਿ -ਸਾਲਾਹ ਦੇ)
ਇੱਕ-ਰਸ ਵਾਜੇ ਵੱਜਣ (ਤੇ, ਤੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾਹ ਹੋਵੇ)। ਕਬੀਰ
ਆਖਦਾ ਹੈ—(ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ , ਉਸ ਦਾ) ਸਹਿਮ, ਉਸ ਦੀ ਭਟਕਣਾ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਭੂ (ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ) ਧੂ ਤੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਾਂਗ ਪਾਲਦਾ ਹੈ।2।5।